

ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΙΚΕΝΣ • ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΜΠΗΡΣ
ΠΩΛ ΛΟΥΙ ΚΟΥΡΙΕ • ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ
ΚΑΘΡΙΝ ΣΤΗΒΕΝΣ ΚΡΟΟΥ • ΣΑΚΙ
ΤΖΟΦΡΥ ΠΑΛΜΕΡ / ΝΟΕΛ ΛΟΥΪΝΤ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μετάφραση
ΑΡΗΣ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ

γραμματα
1982

Σάκι

Ἡ ἀνοιχτή μπαλκονόπορτα

«Ἡ θεία μου θά κατέβει σέ λίγο, κύριε Νάτελ» εἶπε μιά ἀπαθέστατη δεσποινιδούλα δεκαπέντε χρόνων· «στό μεταξύ θά πρέπει νά ὑποφέρετε τή συντροφιά μου».

Ὁ Φράμτον Νάτελ προσπάθησε νά πει κάτι κολακευτικό γιά τήν ἀνιψιά χωρίς ὥστόσο νά θίξει ἄπρεπα τή θεία. Ἐνδόμυχα ἀμφέβαλλε περισσότερο παρά ποτέ γιά τό ἄν αὐτές οἱ ἐθιμοτυπικές ἐπισκέψεις μεταξύ ἀγνώστων θά συνέβαλλαν καθόλου στήν κούρα πού τοῦ εἶχε συστήσει ὁ γιατρός του.

«Ξέρω ἀπό τώρα τί θά γίνει» τοῦ εἶχε πει ἡ ἀδερφή του ὅταν ἐτοιμαζόταν νά φύγει γιά τό ἐξοχικό του ἡσυχαστήριο· «θά πᾶς νά θαφτεῖς ἐκεῖ κάτω, κι οὔτε θά μιλάς σέ κανένα καί τά νεῦρα σου θά χειροτερέψουν ὅσο ποτέ ἀπ' τή μελαγχολία. Γιαυτό θά σοῦ δώσω διάφορες συστατικές ἐπιστολές γιά τούς γνωστούς μου. Μερικοί ἀπ' αὐτούς, ἀπ' ὅ,τι θυμάμαι, ἦταν ἔτακτοι ἄνθρωποι».

Ὁ Φράμτον ἀναρωτήθηκε ἂν ἡ κυρία Σάπλετον, ἡ κυρία στήν ὁποία μόλις εἶχε παρουσιάσει μιά ἀπ' αὐτές τίς ἐπιστολές, ἀνῆκε στήν ἴδια κατηγορία τῶν ἔκτακτων ἀνθρώπων.

«Ξέρετε κανέναν ἀπ' τοὺς ντόπιους;» ρώτησε ἡ ἀνιψιά, ὅταν ἔκρινε ὅτι ἡ σιωπή εἶχε τραβήξει ἀρκετά.

«Οὔτε ψυχή» εἶπε ὁ Φράμτον. «Ἡ ἀδερφή μου ἔμενε ἐδῶ, πρὶν τέσσερα χρόνια, στό πρεσβυτέριο, ξέρετε, καί μοῦ ἔδωσε μερικά γράμματα γιά νά γνωρίσω τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ».

Ὁ τόνος πού πρόφερε τίς τελευταῖες λέξεις ἔδειχνε ὅτι ὁ Φράμτον εἶχε κιόλας μετανιώσει γι' αὐτό του τό διάδημα.

«Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ξέρετε σχεδόν τίποτα γιά τή θεία μου» συνέχισε ἀδιάφορα ἡ νέα.

«Μόνο τ' ὄνομά της καί τή διεύθυνση» παραδέχτηκε ὁ ἐπισκέπτης. Ἀναρωτιόταν κιόλας ἂν ἡ κυρία Σάπλετον ἦταν παντρεμένη ἢ χήρα. Μιά ἀπροσδιόριστη ἀντρική παρουσία ἦταν διάχυτη μέσ στό δωμάτιο.

«Ἡ μεγάλη της τραγωδία συνέβη μόλις πρὶν τρία χρόνια, σά σήμερα» εἶπε τό κορίτσι· «ἡ ἀδερφή σας πρέπει νά εἶχε φύγει τότε».

«Ἡ τραγωδία της;» εἶπε ὁ Φράμτον. Σ' αὐτό τό γαλήνιο τοπίο οἱ τραγωδίες ἔμοιαζαν ἐξωπραγματικές.

«Ἴσως ἀναρωτηθήκατε γιατί ἔχουμε ὀρθάνοιχτη αὐτή τή μπαλκονόπορτα ἐνῶ ἔχει μπεῖ ἤδη ὁ Ὀκτώβριος» εἶπε ἡ ἀνιψιά, δείχνοντας μιά μεγάλη μπαλκονόπορτα πού ἔβγαζε στόν κῆπο.

«Γιά τέτοια ἐποχή κάνει ἀρκετή ζέστη» εἶπε ὁ Φράμ-

τον· «τί σχέση ἔχει ὅμως ἡ μπαλκονόπορτα μέ τήν τραγωδία;»

«Ἄπ' αὐτή τή μπαλκονόπορτα, πᾶνε τρία χρόνια τώρα, βγήκαν ὁ ἄντρας της καί τά δύο μικρότερα της ἀδέρφια γιά τό καθημερινό τους κυνήγι. Δέν ξαναγύρισαν ποτέ. Περνώντας μέσα ἀπό τά ἔλλη, ψάχνοντας γιά μπεκάτσες ἔπесαν σ' ἕναν ὑπουλο βάλτο. Εἶχε βρέξει πολύ ἐκεῖνο τό καλοκαίρι, ὅπως θυμάστε, καί μέρη πού ἦταν ἀσφαλὴ τ' ἄλλα χρόνια, τώρα ξαφνικά βούλιαζαν χωρίς προειδοποίηση. Τά πτώματά τους δέ βρέθηκαν ποτέ. Κι αὐτό ἦταν καί τό φριχτότερο ἀπ' ὅλα». Ἐδῶ ἡ φωνή τοῦ κοριτσιοῦ ἔχασε τήν ἀπάθειά της κι ἄρχισε νά ψελλίζει. «Ἡ καημένη ἡ θεία μου δέν παύει νά πιστεύει ὅτι κάποια μέρα θά ἐπιστρέψουν μαζί μέ τό καφετί τους σπάνιελ πού χάθηκε κι αὐτό, κι ὅτι θά μποῦν ἀπ' αὐτή τή μπαλκονόπορτα ὅπως ἔκαναν πάντα. Γιαυτό τήν ἀφήνουμε ἀνοιχτή κάθε ἀπόγευμα ὥσπου νά βραδιάσει. Ἡ καημένη ἡ θεία μου, πόσες φορές δέ μοῦ ἔχει διηγηθεῖ πῶς βγήκαν ἔξω, ὁ ἄντρας της μέ τό λευκό του ἀδιάδροχο στό χέρι, κι ὁ Ρόνι, ὁ μικρότερος ἀδερφός, τραγουδώντας –ὅπως ἔκανε πάντα γιά νά τήν πειράξει– τό *Μπέρτυ*, γιατί δέ μ' ἀγαπᾶς; τραγούδι πού ὅπως ἔλεγε ἡ θεία μου τῆς χτυποῦσε στά νεῦρα. Ξέρετε, ἀκόμη καί σήμερα, κάποια ἡσυχά ἀπογεύματα σάν κι αὐτό, ἀνατριχιάζω στή σκέψη ὅτι μπορεῖ νά τούς δῶ νά μπαίνουν μέσα ἀπ' αὐτή τή μπαλκονόπορτα –»

Σταμάτησε ἀπότομα μ' ἕνα σύγκρουο. Ὁ Φράμπτον ἔνιωσε ἀνακούφιση ὅταν ἡ θεία εἰσέβαλε στό δωμάτιο

μ' ἓνα σωρό δικαιολογίες γιά τήν ἀργοπορία της.

«Ἐλπίζω νά σᾶς κράτησε καλή συντροφιά ἡ Βέρα, ἔ;» εἶπε.

«Ναί, εἶπαμε πολλά ἐνδιαφέροντα» εἶπε ὁ Φράμτον.

«Πιστεύω νά μή σᾶς ἐνοχλεῖ ἡ ἀνοιχτή μπαλκονόπορτα» εἶπε ἀπότομα ἡ κυρία Σάπλετον. «Ὁ ἄντρας μου μέ τ' ἀδέρφια μου θά ῥθουν ἀπ' τό κυνήγι καί μπαίνουν πάντα ἀπό κει. Πῆγαν γιά μεκάτσες στούς βάλτους κι ὅταν γυρίσουν θά γεμίσουν λάσπες τά φτωχά χαλιά μου. Ἔτσι ὅμως δέν εἶναι ὅλοι οἱ ἄντρες;»

Συνέχισε νά φλυαρεῖ χαρούμενα γιά τό κυνήγι καί τά λιγοστά πουλιά, καθώς καί γιά τίς πιθανότητες γιά πάπιες τό χειμώνα. Ὁ Φράμτον ἔνωθε ἀπαίσια. Προσπάθησε ἀπεγνωσμένα νά γυρίσει τήν κουδέντα σέ κάτι λιγότερο φρικιαστικό. Ἦξερε ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα τόν πρόσεχε πολύ λίγο κι ὅτι τά μάτια της ἦταν καρφωμένα στήν ἀνοιχτή μπαλκονόπορτα καί στόν κῆπο μπροστά της. Σίγουρα ἦταν μιά ἀτυχής σύμπτωση πού ἡ ἐπίσκεψή του συνέπιπτε μ' αὐτή τήν τραγική ἐπέτειο.

«Οἱ γιατροί συμφώνησαν ὅτι χρειάζομαι ἀπόλυτη ξεκούραση κι ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγω κάθε πνευματική ἔξαψη κι ὅτιδῆποτε πού θά σήμαινε ἔντονη φυσική ἐργασία» εἶπε ὁ Φράμτον πού ματαιοπονοῦσε κάτω ἀπ' τήν ὀδυνηρή αὐταπάτη ὅτι οἱ ἄγνωστοι κι οἱ τυχαῖες γνωριμίες διψοῦν καί γιά τήν τελευταία λεπτομέρεια γιά τήν ἀρρώστια καί τήν ἀδυναμία κάποιου, τά αἷτια καί τή θεραπεία τους. «Στό θέμα τῆς δίαιτας ἦταν πού διαφώνησαν» συνέχισε ὁ Φράμτον.

«Ναί;» ἔκανε ἡ κυρία Σάπλετον πού μόλις πρόλαβε

νά κρύψει ένα χασμουρητό. Ύστερα ξαφνικά τό πρόσωπό της φωτίστηκε —όχι όμως απ' αυτά πού ἔλεγε ὁ Φράμτον.

«Νάτοι ἐπιτέλους!» φώναξε. «Πάνω στήν ὥρα γιά τό φαγητό, καί βουτηγμένοι μέσ στή λάσπη ὡς τό λαιμό!»

Ὁ Φράμτον ἀνατρίχιασε ἑλαφρά καί στράφηκε πρὸς τήν ἀνιψιά μ' ἓνα βλέμμα κατανόησης καί συμπάθειας. Ἡ κοπέλα κοιτοῦσε ἔξω απ' τή μπαλκονόπορτα μέ μάτια ὀρθάνοιχτα απ' τόν τρόμο. Μ' ἓνα σύγκρουο ἀνείπωτου φόβου, ὁ Φράμτον ἔκανε μιά στροφή στό κάθισμά του καί κοίταξε πρὸς τήν ἴδια κατεύθυνση.

Στό μούχρωμα πού πύκνωνε, τρεῖς φιγοῦρες φαίνονταν νά ἔρχονται πρὸς τή μπαλκονόπορτα. Κρατοῦσαν ὅλοι ὄπλα κι ὁ ἓνας τους ἦταν φορτωμένος μ' ἓνα ἄσπρο ἀδιάδροχο ριγμένο στούς ὤμους του. Ἐνα κουρασμένο καφετί σπάνιελ μπερδευόταν στά πόδια τους. Πλησίασαν ἀθόρυβα τό σπίτι κι ὕστερα μιά βραχνή ἐφηβική φωνή ἀκούστηκε νά τραγουδᾷ μέσ στό σούρουπο *Ἄχ, Μπέρτυ μου, γιατί δέ μ' ἀγαπᾷς;*

Ὁ Φράμτον ἄρπαξε διαστικᾶ τό καπέλο καί τό μαστούνι του καί πέρασε σάν ἀστραπή τό χόλ, τό χαλικόστρωτο δρομάκι καί τήν πύλη τοῦ κήπου. Ἐνας ποδηλάτης πού ἔρχόταν ἀναγκάστηκε νά πέσει πάνω στό φράχτη γιά νά μήν τόν χτυπήσει.

«Νά ἴμαστε πάλι, ἀγάπη μου» εἶπε ὁ ἄνθρωπος μέ τό ἄσπρο ἀδιάδροχο, μπαίνοντας απ' τή μπαλκονόπορτα. «Βουτηγμένοι στή λάσπη, πού ἔχει ὅμως ξεραθεῖ ἢ περισσότερη. Ἀλήθεια, ποιός ἦταν ἐκεῖνος πού τό ἔβαλε στά πόδια μόλις μᾶς εἶδε;»

«Ένας πολύ παράξενος άνθρωπος, κάποιος κύριος Νάτελ» είπε η κυρία Σάπλετον. «Δέ μιλούσε παρά για την άρρώστια του και τό 'σκασε δίχως νά πει οὔτε ένα γειά, μόλις φτάσατε. Θά 'λεγε κανείς πώς ἔκανε σά νά εἶδε φαντάσματα».

«Φαντάζομαι πώς φταίει τό σπάνιελ» εἶπε ἀτάραχα ἡ ἀνιψιά. «Μοῦ ἐξομολογήθηκε ὅτι φοβᾶται τά σκυλιά. Μιά φορά, κάμποσα ἀδέσποτα τόν κυνήγησαν μέσα σ' ένα νεκροταφεῖο, κάπου στίς ὄχθες τοῦ Γάγγη, κι ἀναγκάστηκε νά περάσει τή νύχτα του σ' ένα φρεσκοσκαμμένο τάφο μ' αὐτά τά πλάσματα νά μουγκρίζουν, νά γρυλίζουν καί νά ἀφρίζουν πάνω ἀπ' τό κεφάλι του. Πράγμα πού μπορεῖ νά σπάσει τά νεῦρα τοῦ καθενός».

Τά παραμύθια, μέ δύο λόγια, ἦταν ἡ εἰδικότητά της.